

syttet så gevaldigt. Og når finansloven skal til debat næste gang, kunne vi måske se et forslag om forøgede bevillinger til personale til Udenrigsministeriet, så den slags grove overtrædelser kan blive undgået i fremtiden, for jeg er sikker på, det ikke har været nogen ministers ønske eller vilje, at det er sket.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg skal nok tage det mere seriøst, fordi vi taler om udenrigspolitik.

Hr. Melchior citerede grundloven fra 1953, og det var et fuldkommen korrekt citat. Men det, vi taler om her, er områder, som tidligere ikke blev opfattet som hørende under udenrigspolitikken. Konventionen om barnets rettigheder, konventionen mod tortur, konventionen fra 1965 om afskaffelse af alle former for racediskrimination, konventionerne fra 1966 om de borgerlige, politiske rettigheder og om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder – før 1953 var der ingen, der drømte om, at de ting hørte under udenrigspolitikken. Det kaldte man dengang indblanding i andre landes indre anliggender. Det var humanitære, humanistiske spørgsmål, som ikke blev opfattet som hjemmehørende i kategorien udenrigspolitik. Det er derfor – og nu er det altså helt seriøst – jeg mener, at det er i sådanne sager, folkeliggørelsen og demokratiseringen er sket, og derfor er det vigtigt, at de folkelige organisationer kommer ind på et tidligt tidspunkt. Det er det mere saglige argument for det.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg er da helt enig med hr. Gert Petersen i, at der er sket en god og nødvendig udvikling på en række af disse punkter. Men hr. Gert Petersen drog i sin ordførertale den slutning, at forslagsstillerne såmænd nok får opfyldt det ønske, de har fremsat her i dag i beslutningsforslaget, og det er jeg ikke enig i. Jeg er derimod enig i den redegørelse, udenrigsministeren gav om den fremgangsmåde, regeringen følger i øjeblikket.

Jeg skal bestemt være den første til at erkende, at der selvfølgelig vil komme nye tider om 20 år. Jeg benyttede bare lejligheden til at sige, at rent principielt skal udenrigspolitik på alle områder være underlagt den samme demokratiseringsgrad som så mange andre politiske spørgsmål.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg ved ikke, om dette beslutningsforslag kommer til anden behandling, men under alle omstændigheder skal jeg tilkendegive Dansk Folkepartis positive holdning til forslaget. Kommer det til anden og sidste behandling, stemmer vi for det.

Vi synes i lighed med en række andre ordførere, at det nok er lidt trist, at det overhovedet har været nødvendigt med sådan et forslag. Men hvis det er nødvendigt – og det tyder dels debatten, dels det meget omtalte indlæg i Politiken på – skal der naturligvis følges op på sagen.

Jeg finder det også lidt besynderligt, at man ikke bare kan tilslutte sig forslaget, men må så tage udenrigsministerens ord til efterretning og håbe på, at der kommer en bedring af tingenes tilstand.

Jeg synes, det er underligt, at Danmark ikke har levet op til forpligtelserne. Det er noget, vi ellers altid bryster os meget af, og vi plejer jo egentlig på mange, mange andre punkter altid at være duksen, og derfor er det altså lidt besynderligt, at vi overhovedet skal have denne debat. For dem – deriblandt mig selv – som ikke har dette hersens helt tæt inde på livet, eller som ikke har så mange muligheder for og tid til at gå i detaljer i denne slags ting, kommer problematikken lidt overraskende, men jeg er helt tilfreds med, at andre har taget den op.

Keld Albrechtsen (EL):

Vi må jo konstatere, at bortset fra fru Pia Kjærsgaard og fru Annette Just er der ikke umiddelbart et flertal, der er klar til at vedtage dette forslag i sin fulde ordlyd, men man må alligevel sige, at fremsættelsen og behandlingen af forslaget dog har ført til nogle fremskridt, som der er enighed om.

For det første har vi fået et klart løfte om, at forsinkelserne ikke gentager sig. Det er en væsentlig ting. Så har vi fået en lidt bedre papirgang til de organisationer, der beskæftiger sig med menneskerettighedsspørgsmål. De modtager automatisk disse rapporter, som Udenrigsministeriet udarbejder på den danske regerings vegne og sender til FN-komiteerne.

Der, hvor vi står tilbage med et problem, er altså i spørgsmålet om den høringsfase, som vi gerne så, og som fire partier har tilkendegivet, at de støtter, men som et flertal altså endnu ikke er klar til at være med til. Selv om hr. Melchior holdt et forholdsvis langt foredrag om regeringens monopol på udenrigspolitikken, vil jeg